

men uden Udbytte, her i Fjorden; der kan derfor vist neppe være Tale om, at disse Garn virkelig ønskes tilladte her.

F. Forbud.

ad § 35.

Skjøndt det efter den Maaade, hvorpaa de tidligere Paragrapher i vort Forslag ere affattede, vist neppe er aldeles nødvendigt, have vi dog for større Tydeligheds Skyld troet i Loven at maatte optage en særlig Paragraph, som indeholdt et udtrykkeligt Forbud ikke blot mod Brugen af de tidligere ikke omtalte Redskaber, men ogsaa mod anden Benyttelsesmaaade af de vedkommende Redskaber, end den, Loven hjemler; vi tilsigte herved ikke alene, som § 9 i Lov af 1857, at forbyde, at de paagjældende Fiskeredskaber blive opstillede paa anden Maaade, end Loven omtaler, men tillige især, at et Redskab efter en eller anden Forandring bliver benyttet i et andet Viemed end det, det oprindelig (efter sin Maffestørrelse) var bestemt til; det sidste Forbud indeholdtes ikke udtrykkelig i den tidligere Lovgivning, men forekommer os, navnlig efter den Udvidelse, vi have foreslaaet for Brugen af de smaaaffede Garn, at være absolut nødvendigt. At Forbudet iøvrigt er berettiget, og at det f. Ex. ikke bør være tilladt, efter foretagne stærkere Stening at bruge et Sildevaad eller endog et Naalevaad til Fangst af Glynder, hvad slet kunde, troe vi efter det tidligere Bemærkede her ikke at behøve videre at begrunde.

Som af Paragraphen fremgaar og næste Paragraph endnu tydeligere viser, have vi ikke troet at burde tilraade Brugen af Vaad til Bid her i Fjorden, og vil vor Grund hertil, at vi nemlig derved befrygte at aabne Veien for de farlige Sand- eller Kratvaad, efter det forhen Anførte vistnok være indlysende; vi ville vel herved betage Fiskerne en Ret, de nu efter Indenrigsministeriets Resolution af 10de Juli 1858 have, til at bruge et mindre Vaad til at fange Bid til Naalefroskiseriet; men dette ansee vi for at være uden videre Betydning, da dette Vaad, efter hvad vi vide, saa godt som slet ikke bliver benyttet her i Fjorden, og

i ethvert Fald troe vi, at Tilladelsen slet kan blive misbrugt og da gjøre langt mere Skade, end Vaadet ved lovlig Brug kan stifte Nytte; vi antage vel, at det af Ministeriet tilladte lille Vaad, naar det bliver benyttet paa de i Resolutionen ommeldte Betingelser, ikke kan gjøre synderlig Skade, men vi troe det i Pragis umuligt at paasee, at de paalagte Indskrænkninger blive overholdte, og skeer det ikke, kan deraf, som bemærket, resultere ei saa ringe Skade. Vi tilføie, at Fiskerne i Meiegliben efter vor Formening ville have et tilstrækkelig godt Redjel til at fange Bid med, og have netop, for at gjøre den endnu hensigtsmæssigere dertil, end den før var, foran i § 34 foreslaaet den noget forstøret.

ad § 36.

Denne Paragraph have vi, som det vil sees, optaget omtrent ordlydende efter Lov af 1857, idet vi have formeent, at, om den end ikke kunde gjøre meget Gavn, kunde den dog mulig gavne noget og i ethvert Fald ikke skade.

ad § 37.

Skjøndt vi, efter hvad vi have erfaret, og hvad navnlig ogsaa Fiskernes Udtalelse om Garnets Maffestørrelse antyder, nu vel formene, at Fiskerne i det Hele ere komne til den Erkjendelse, at det ikke kan nytte at tage for smaa Fisk, men at den saavidt muligt bør skaaes, have vi dog, da der jo slet kunne gives Undtagelser, anseet det for rettest, at lade det i Paragraphen ommeldte, fra Lov af 1857 optagne Forbud mod Salg af Fiskeyngel m. v. fremdeles forblive bestaaende; forøvrigt antage vi det for en Selvsølge, at Controllen fremtidig ogsaa, som hidtil, maa blive instrueret om at vise Varsomhed ved at erklære en Fisk for Yngel, og at den navnlig ikke bør opkræde der, hvor det er givet, at Fisken dog er saa god og stor, at den kan tjene til Menneskesføde, og endnu mindre, hvor det kun er færre mindre Fisk, der optages med brugelige Fisk, hvad ved Vaad jo er umuligt at undgaae. Vi mene ogsaa, at denne Paragraph kan gjøre sin Nytte tillige som en Grænding til Fiskerne om, at de, saavidt mulig, bør skaae den ubru-